

Lisbet Foss' prædiken 2. søndag i advent

Taler

Lisbet Foss
Præst, ph.d. og forfatter

Dato

4. december 2011

Sted

Esajas Kirke

Omstændigheder

Prædikentekst

Matthæusevangeliet kapitel 25, vers 1-13

Salmer

Zions vægter hæver røsten

Op, Zion, at oplukke

Jeg venter dig, Herre Jesus, til dom

—

Hvorledes skal jeg møde

Rejs op dit hoved, al kristenhed

Venner, lad kun skyer gråne

1

Hvor dum kan man være

Ærlig talt! Hvor dum har man lov at være?

5

Altså, her skal være bryllup, en af byens unge kvinder skal giftes - der kommer en personlig indbydelse, og en indbydelse med udtrykkelig opfordring til at være med blandt brudepigerne, for i den mørke nat - festklædte og med lamper i hånd - i følge med bruden at gå brudgommen i møde og lede hende til hendes kommende hjem. Finere kan det da ikke være! Og større ære kan man vel ikke tænke sig for sådan en lille ung pige - det skulle da lige være den dag hun *selv* stod brud... Og så ender det hele så ufattelig dumt, og går så aldeles forkert. Og det er helt igennem ens egen skyld. Ja ens eget ansvar, ret og slet.

10

15

Men naturligvis, man tager imod invitationen og skal nok komme, det er klart; og man ofrer da også en del på sit ydre og glæder sig til det hele. *Så* endelig er det tid! Og under megen opstemthed begiver nu den dejlige flok sig, med deres små lamper højt på stage, fra brudens hjem og ud gennem byen, mens fløjter og strengespil lyder, foruden glade tilråb og ønsker, fulgt af sange og dans undervejs – privat er dee mindst af alt. Nej i alle døre står kvinder og gaber for at få det alting med, mens de små aldrig har set mage.

20

25 Dog, *sa* hurtigt kommer brudgommen altså ikke. Meget skulle jo forhandles og bringes på plads, det tager sin tid. Og vejen er lang og trang, så det glædelige møde trækker ud. Hvad der bestemt ikke er noget underligt i – vi befinder os i en kultur hvor ikke alt går efter uret. Men brudgommen skal nok komme, selvfølgelig gør han det; selvfølgelig længes han efter sin brud.

30 Nu tager vi så et lille hvil, siger pigerne til hinanden – de er i en alder hvor man let sover, og er allerede en kende mæ af festiviteten. Så selskab med brud lægger sig for en stund til rette i den sydlandske nat, og søvnen er hurtigt over dem. Fornuftigt og helt i sin gode orden, så de får kræfter til det videre.

35 *Da* indtræder omsider det store øjeblik hvor man hører og ser brudgom med følge på vej hen imod sig, og alle får i den grad travlt. Med at pudse og nee sig, og få lamperne til rigtigt at lyse.

40 Men der går det galt. For nogle af dem. Fordi de havde glemt at tage dén ekstra kande olie med som var nødvendig, hvis bare det trak en smule ud. Eller fordi de var så helt utroligt efterladende. Og dermed viste, at de ikke var ventende eller forventende i dybere og mere indgribende forstand.

45 Men de *kunne* vel have fået af de andre, skulle man mene?

Ja, hvis de andre havde haft nok; eller det lod sig gøre at være forventende på andres vegne. Men sådan er det jo ikke, forventning er en personlig ting.

50 Nej, de har virkelig kun olie til sig selv - så dér må de bestemt sige fra. Forsyningerne ville snart slippe op, og det ville blive et ynkeligt bryllupsfølge som knapt kunne finde vej i den mørke nat - har man hørt mage! Til skændsel og skam overfor omgivelserne; og til skam og skændsel for brud og brudgom især. Lattervækkende, og i den grad: nu skal I bare høre!

55 Så, kort proces: de mere forsynlige bryder op og lyser alt hvad de kan for brudgom og brud, og leder dem hjem til det store bryllup i hans fædrenehus. Hvor dørene endelig kan lukkes og slåen trækkes for, og alt samle sig om festen. Og intet er sparet i retning af overdådige reer, musik og vin, i families og
60 udvalgte kreds.

Og her skal man naturligvis ikke banke på som fremmed og tro man kan være med. Festen er i gang, her kommer ikke andre ind, man må blive derude! Hvor
65 dum kan man være...

Ja hvor dum dog?

For nu må det være tid at se på os som i dag lyer til Jesu lignelse: Altså, vi får en
70 invitation.

Eller der kommer til os den kærligste og mest personlige indbydelse og opfordring. Stærkere og mere indtrængende end nogen anden på denne jord.

75 Jo der kommer en indbydelse *sa* stor og ærefuld, eller *sa* uventet og mærkelig, *sa* skelsæende og indgribende, at her står alting stille: Den Højeste kalder på os. Vil os noget. Indbyder os til sig. Vil dele med *os* sig og alt sit.

Jo her står alting stille for en, man faer det ikke.
80

Og *sa* gribes man af undren og bliver glad langt ind i sjælen: Gud – og *sa* mig? Gud og os? Virkelig! Men det sandt? Hvilken glæde, salighed – skønt.

Og sådan en glæde gør noget ved en!
85

Ja den skaber og fornyer, ændrer og former, giver nyt mod. Og gør det hele helt anderledes.

Men det er jo selveste Gud der *vil* os. Og åbner sit Himmerige for os. Og kalder
90 på os for at få os ind til sig.

Hvilken indbydelse!

Til her og nu at høre til hos ham. Leve med ham. Og skulle have helt hjemme
95 hos ham en dag.

Og vel kan vi kan vi glemme og døse, fordi tiden falder os lang – vi gør det. Vi kan træses og udmaes og miste modet – det er der ikke noget mærkeligt i, eftersom vi lever på denne jord og må gøre dens vilkår og bevægelse med. Men
100 vågner vi *sa* ikke – når Jesu ord igen lyder og Ånden kalder på os – og kommer

til klarhed over hvem vi er, og hvor vi er på vej hen, ja ser morgenrøden af en ny dag? Så forventningen alligevel lever i os, og vi er mennesker hvis tilværelse hviler i skæret af det som skal komme.

105

Derfor, som vi sang det:

Lad brænde mit hjertes lampe beredt:

i tro, i håb, i kærlighed.

110

Jeg sover eller våger, da være jeg din,

jeg lever eller dør, da være du min!

Og når du kommer, kom mild og blid,

og gør mig salig til evig tid.

115

Jo med Jesus Kristus ser vi skæret af en kommende dag – så vi nu står i den vågenhed eller beredthed, eller udviser den klogskab der så smukt blev lagt for dagen af de fem brudepiger Herren roser, og som var forventende og åbne. Om så tiden blev kort eller lang, eller søvnen kom over dem. Altså:

120

Lad brænde mit hjertes lampe beredt:

i tro, i håb, i kærlighed.

Kan det siges mere træffende hvad lignelsen om brudejomfruerne betyder og

hvor den have os hen? Troen, og håbet, og kærligheden, drejer det sig om. Eller

125

om at Kristus må bo ved troen i vore hjerter, og vi blive faste i det evige livs håb, og vokse i kærligheden, som vi skal høre det nu om lidt.

For ikke at tale om dee, hele min tilværelse omsluttende:

130

Jeg sover eller våger, da være jeg din,

jeg lever eller dør, da være du min!

Hvilket er aldeles præcist. Og i en grad, mener jeg, så man kunne bære ordene

med sig hjem. Gemme i sit hjerte. Sige dem igen og igen. Indprente sig dem.

135

Leve med dem. Fryde sig over dem. Jeg havde nær sagt prente dem på sin grav, sådan som de allerede har præget sig dybt i hjertet.

Jo: Jeg sover eller våger, da være jeg din, jeg lever eller dør, da være du min.

Og når du kommer, kom mild og blid, og gør mig salig til evig tid.

Nemlig så højt som du er sat.
Og med den udvælgelse der er din.

145

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

150

Tags

Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbet-foss-praediken-2-sondag-i-advent>

155

160

165

170

175